

TIJDLOZE RUIMTE

Bruno Van Dijck maakt innerlijke landschappen. De natuurlijke omgeving transformeert hij in meditatieve kunstwerken.

Met veel zorg en een grote sensibeleit bouwt hij zijn schilderijen op tot een harmonisch en rustgevend geheel.

Hij werkt doorgaans in "gemengde techniek".

Het brede gamma aan materialen dat door en over elkaar gebruikt wordt, leidt in zijn schilderkunst niet tot chaos of overdaad.

Integendeel, de vele verfsoorten worden in het werk moeiteloos verenigd, ze vullen elkaar aan, ze zijn samen op een natuurlijke wijze aanwezig.

De verf en het grafische materiaal zoals potlood en zilverstift worden duidelijk in verschillende fases aangebracht, niet om elkaar geheel of gedeeltelijk te bedekken, wel om zichtbaar te blijven in het eindspel.

Bruno Van Dijck gebruikt zijn verf spaarzaam, wellicht in de wetenschap dat er in de armoede een grote rijkdom schuilt.

Hij getuigt daarmee van een groot respect voor de materie.

Voor zijn schilderijen neemt Bruno Van Dijck een landschap als motief, of beter zijn directe omgeving als uitgangspunt.

De vraag of zijn schilderijen figuratief dan wel abstract zijn, raakt niet aan het wezen van het werk. Hij defigureert de werkelijkheid. Het zijn geen re maar geschilderde landschappen. Zij hebben met de visuele werkelijkheid alleen hun organisch en ruimtelijk aspect, hun aardse tederheid gemeen.

Met zijn geoefende schildersblik ontgint Van Dijck een terrein. Hij ontdekt er een silhouet van een boom, verwilderde struiken, kale plekken, verdord gras en onkruid, wortels, vergane takken, aarde.

Hij meet de diepte van het veld. Hij lijkt zich af te vragen of de lucht boven een gekozen landschap met het landschap in overeenstemming is. En of de grond de vegetatie welwillend ontvangt en voedt.

Met zulke tastbare elementen gaat de schilder te werk.

Met mysterieuze relictten stelt hij een eigen compositie samen.

Welke soorten landschappen tonen deze schilderijen?

Het zijn open, bezonken en kale velden van harmonie.

Het geweld is eruit verdwenen, het meedogenloze gevecht is gestreden. Er valt geen zomerse weelde meer te bespeuren.

De natuur heeft alleen grafische sporen en picturale velden achtergelaten die buiten de menselijke geschiedenis staan.

Nu het door de mens met rust gelaten wordt bekijkt het landschap zichzelf.

Of is het de kunstenaar die via een landschappelijk gegeven een portret van de eigen gemoedsgesteldheid maakt.

De landschapschilderijen van Bruno Van Dijck zijn inderdaad geconstrueerde beelden van een innerlijk proces.

Het zijn mijmeringen over het tijdelijk bestaan van elk mens, zijn fysieke beperkingen en de poging om zich daaraan te onttrekken worden in de natuur geprojecteerd.

Die psychologische projecties zijn etherisch, in een zweem van melancholie gehuld.

Alleen in de meditatie vindt de kunstenaar schoonheid.

Bruno Van Dijck weet een aantal verschillende artistieke invalshoeken tot een boeiende synthese te bundelen. Zijn schriftuur doet soms denken aan deze van de Amerikaanse kunstenaar Cy Twombly, maar diens energetische en onrustige schrift vervangt Van Dijck door tekens van loutering.

De bespiegelende afbeeldingen van de Japanse prentkunst en de zenuwachtigheid van de Amerikaanse post-painterly abstraction smelten in zijn werk samen. Uit de kunstgeschiedenis haalt hij datgene wat hij in zijn directe omgeving en in zichzelf wil zien. In zijn schilderijen schept hij een tijdloze ruimte.